

‘Ο Μπόμπ την κύτταξε βαθειά στα μάτια, σάν νά νά μή καταλάβαιναν τί τού ἔλεγε.

—Μπόμπ, τού ξαναεἶπε ἡ Ἐλθίρα, αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο βράδυ πὺν περνώμας μαζί. Θά ἤθελα λοιπὸν νά μάθω κάτι... Γιά πὺς μου. Δὲν ἔκανες τὴ σκέψι, ὅταν μέ εἶδες νά μπαίνω, ὅτι ἐρχόμουν γιά νά σε... κατακτῶ; Θέλω νά μου πῆς τὴν ἀλήθεια!

—‘Ανοησίες! ἔκανε ὁ Μπόμπ.

—‘Οχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἐλθίρα, καὶ ξαναγέλασε μὲ μιά παράξενη πίκρα. Λοιπὸν; Δὲν εἶνε ἀλήθεια; Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο... ‘Ομολογῶ ὅτι τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου, μὰ καὶ δικό σου, λιγάκι... Εἴμαστε πάντα μαζί στὴν πόλι, χορεύαμε πάντα μαζί, εἴμαστε δυὸ καλοὶ φίλοι... ‘Ε, λοιπὸν. Θά σοῦ πῶ κάτι, πὺς ἴσως δὲν σοῦ πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ. Μὲ κοροῖδεμας, Μπόμπ! Ναι, ναι... Γιατί ἐρχόσουν πάντα μαζί μου; Γιατί μὲ θεωροῦσες ὡς τὴν «καλύτερη» φίλη σου; Δὲν συλλογιόσθηκες ποτὲ ὅτι μποροῦσα νά σ’ ἀγαπῶ; ...

‘Η Ἐλθίρα ἦταν καταχάλωμη. ‘Ενας παράξενος θυμὸς ἔκανε ν’ ἀσράφτουν τὰ ὄμορφα μάτια της.

—Σοῦ φαίνεται περίεργο πὺς ἕνα κορίτσι μπορεῖ νά μιλάει ἔτσι... Ναι! Τὸ βλέπω ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου σου. Μὰ γιατί; Γιατί; Δὲν μποροῦσα πεινὰ νὰ τὸ κρατῶ μυστικό. Σ’ ἀγαπῶ, Μπόμπ!...

Κι ἡ Ἐλθίρα ξέσπασε σ’ ἕνα ἀπαρηγόρητο κλάμα. ‘Επειτα γύρισε ἀπότομα, πέρασε τρέχοντας τὸ διάδρομο καὶ κλείσθηκε στὴν κἀμαρά της. ‘Ο Μπόμπ ἔτρεξε ἀπὸ πίσω της κι ἄρχισε νά χτυπᾶ τὴν πόρτα γιά νά τὸ ἀνοίξει. Μὰ ἡ Ἐλθίρα δὲν τὸ ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι...

Τὸ πρωὶ συναντήθηκαν στὸ τραῖνο. ‘Η Ἐλθίρα ἦταν δροσερὴ, γελαστή, πεντάμορφη, σάν νά μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. ‘Ο Μπόμπ ἦταν σοβαρὸς, λιγάκι ὠχρὸς, συλλογιούμενος. Μιά στιγμὴ τῆς προσέφερε ἕνα σιγαρέττο, γιά νά τὴν κἀνὴ νά βγῆ μαζί του στὸ διάδρομο. ‘Εκείνη τὸ δέχτηκε.

—Γιατί ἔφυγες ἔτσι ἀπότομα, χρῆς τὸ τὸ βράδυ; τὴ ρώτησε μὲ κάποιον παρᾶπνο στὴ φωνή.

—Γιατί δὲν εἶγα νά σοῦ πῶ τίποτ’ ἄλλο, Μπόμπ, τού ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια ἡ Ἐλθίρα. Δὲν ξέρω μάλιστα ἂν ἔκανα καλὰ πὺς σοῦ φανέρωσα τὸ μυστικό μου...

—‘Εκανες πολὺ καλὰ! τῆς ἀπάντησε ὁ Μπόμπ.

‘Η Ἐλθίρα γέλασε, κυττάζοντας τὸ τοπεῖο τῆς ἐξοχῆς.

—Ποιὸς ξέρεῖ... τού ἀπάντησε. Πάντα κινδυνεύει κανεὶς ὅταν παίζει τὸ τελευταῖο του χαρτί... Τὺς πὺς πολλές φορὲς εἶνε βέβαιος ὅτι αὐτὸ χάσῃ...

—‘Εὐὸς ὅμως κέρδισης, Ἐλθίρα! τῆς φώναξε ὁλόχαρος ὁ Μπόμπ. Δὲν ξέρεις πόσο εἶμαι ὑπερήφανος γιά σενα! Ναι, ὑπερήφανος! Ἐλθίρα, θέλεις νά γίνης γυναῖκα μου;

‘Η Ἐλθίρα ἔσκυψε τὸ κεφάλι, κατακόκκινη καὶ τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ στήθος του. ‘Ο Μπόμπ τότε, εὐτυχισμένος, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ φίλησε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, πὺς ἀνάδιναν ἕνα μεθυστικό ἄρωμα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔκαναν κιάλας τὸς ἀρραβῶνες τους.

ΜΑΡΙΑ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Δὲν πρέπει κανεὶς νά ταπεινώνεται μπροστὰ σὲ κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Δὲν ὑπάρχει κοινωνία χωρὶς προλήψεις, ὅπως καὶ γεωμετρία χωρὶς ἀξιώματα.

‘Ο φθόνος εἶνε πρωτεξάδελφος τού μίσους.

Εἶνε γνωστό, ὅτι στὰ χαρτιά ἡ τύχη εὐνοεῖ τὸς ἐπιτηδεύουσ. ‘Ε, λοιπὸν, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν ἔρωτα.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ λάθος τού Γιατροῦ.

‘Ο ἄρρωστος: Κάνετε ποτὲ κανένα σοβαρὸ λάθος, γιάτρε;

‘Ο γιάτρος: Ναι! Κάνετε... γιάτρεψα ἕναν πλούσιο πελάτη μου, μέσα σὲ τρεῖς μέρες!

‘Επιτυχία!...

–‘Ο γιάτρος μου ἔδωσε μιά σκόνη, γιά νά θεραπευθῆ ὁ ἄνδρας μου, ἀπὸ τὸ πάθος πὺς ἔχει νά πῖνῃ. Τὴν ἔβαλα λοιπὸν μέσα σὸ τσάι του.

–Καὶ θεραπεύθηκε;

–Ναι! Δηλαδὴ ἔπαψε νά πῖνῃ... τσάι!

–Τὸ ἄλογο πὺς μου πούλησες χτὲς ψόφησε σήμερα τὸ πρωὶ.

–Περίεργο! Πρῶτὴ φορά τοῦ συμβαίνει ἕνα τέτοιο πᾶσιμα...

Τόμπολα!...

‘Ο Γόμ ἦταν τόσο δειλὸς νέος ὥστε δὲν τολμοῦσε νά ὁμολογήσῃ τὴν ἀγάπην του στὴν ἐκλεκτὴ του, ὡς πὺς μιά μέρα σκέφθηκε νά τῆς πῆ, τηλεφωνικῶς, τὸ μεγάλο του μυστικό.

–Ἐἴστε ἡ μῆς Σμίθσον; ρώτησε, μὲ τὸ ἀκουστικό σὸ χέρι, κατασυγκινημένος.

–Μάλιστα! ‘Η ἴδια! Τί θέλετε; ἀπάντησε ἐκείνη.

–Θέλετε, δεσποινίς, νά γίνετε γυναῖκα μου;

–Μάλιστα! Μάλιστα! Ποιὸς δμίλει, παρακαλῶ;

Οἱ αἰώνιοι χωριάτες.

Κάποτε ἕνας ζωγράφος πρότεινε σ’ ἕναν χωρικό νά τὸν κἀνὴ τὸ πορτραῖτο του!

–Θά ζωγραφαίσω τὸ πρόσωπό σου, τού εἶπε, καὶ θά σὲ πληρώσω.

–‘Αλλὰ ὁ ἀφελὴς χωρικός κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του λέγοντας:

–Τὸ πιστεύω πὺς θά με πληρώσης, ἀλλὰ ἔπειτα πὺς θά θγάλω τὺς μπογιὲς ἀπὸ τὰ μούτια σου;

–Γιατί ἔδιωξες τὴν ὄμορφη δακτυλόγραφο σου;

–Γιατί τὴ ζήλευε ἡ γυναῖκα μου.

–‘Η ἀλήθεια εἶνε λοιπὸν πὺς αὐτὴ πὺς πῆρες τώρα εἶνε σωστὸ σκιαχτρο.

–Σσας! Σιγίωτερα, γιά τὸ θεὸ, μὴ σ’ ἀκούσῃ! Αὐτὴ εἶνε ἡ γυναῖκα μου!

‘Ο δίκαστής: ‘Οταν παντρευτήκατε μὲ τὸν καθηγορόμενο ἔρατε πὺς ἦταν λαποδύτης;

–‘Η ἄρρωστος: Μάλιστα! Πὺς δὲν τὰ ἔξερα. ‘Αφοῦ μούκλεψε τὴν καρδιά!...

‘Ο ὑποψήφιος ἐνοικιαστής: ‘Αλλὰ, κύριε, ἀφοῦ σὰς λέω πὺς ὁ μεγαλύτερος γυῖός μου εἶνε τοιάττα γούνων καὶ ζῆ στὴν Ἀυστραλία κι’ οἱ ἄλλοι δυὸ γυῖοί μου εἶνε ἐγκατεστημένοι στὴν Ἀμερικὴ...

‘Ο ἰδιοτρόπος ἰδιοκτῆτης: Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο. Δὲν ἐννοῶ νά νοικιάσω τὸ σπίτι μου σὲ ἀνδρόγυνο πὺς ἔχει παιδιά!

‘Επιφύλασσαι!...

‘Η σὺζυγος (μὲ παράπνο): Τὸ ζεῖγος πὺς κατοικεῖ δίπλα μας φαίνεται πολὺ ἀγαπημένο. Φαντάσου πὺς ὁ ἄνδρας τῆς κάθε φορὰ πὺς θέλει τὴ γυναῖκα του τὴ φιλεῖ. Γιατί δὲν κανεὶς καὶ σὺ τὸ ἴδιο;

‘Ο σὺζυγος (σκεπτικὸς): Μὰ δὲν τὴν γνωρίζω ἀρκετὰ ἀκόμη τὴν κυρία!...

‘Εκείνη: Τὸ ἴδιό μου εἶνε νά παντρευθῶ μ’ ἕναν ἔμπνο ἄνθρωπο!

‘Εκείνος: Οἱ ἔμπνοι ἄνθρωποι δὲν παντρεύονται!

‘Η Ἐλθίρα μῆκε ἀτάραχη καὶ σάθηκε μπροστὰ του...